

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ СИСТЕМИ СУЧАСНОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ

ШЕВЧЕНКО Т. В.

студентка I курсу

ТИМКОВИЧ І.І.

старший викладач

Юридичний інститут

Національного авіаційного університету

м. Київ, Україна

Сучасна Україна, як самостійна держава, формує принципи системи сучасного державотворення на засадах демократизму, рівності та свободи. Державотворення як систему понять, можна розкрити, як комплексний довготривалий процес, спрямований на утворення держави, який включає культурні, політичні, міфологічні, релігійні та інші чинники [1, с. 111]. Розглядаючи систему державотворення України, доцільно розглядати історично - політичний шлях від 1991 року, коли українська держава стала на шлях незалежності і до цього часу. Потрібно зауважити на тому, що важливу роль для системи державотворення сьогодення відіграє історичне минуле держави українського народу.

За сучасними версіями державотворення в Україні починається від Антського союзу племен, потім - Київської Русі, Галицько-Волинського князівства, продовжується за часів Козацької України, а в ХХ ст. - УНР та сучасної України.

Акт проголошення незалежності України 24 серпня 1991 р. став тією відправною подією, з якою пов'язана новітня історія Української держави, її сучасне і майбутнє. Минулі десять років незалежного розвитку України довели принципову правильність обраного нею шляху, тим більше історія сьогодення утверджує нові демократичні чинники побудови оновленої держави [2, с. 85].

Сьогодні є всі підстави стверджувати, що Україна відбулася як держава. Вона має властиву сучасним цивілізованим державам інституційну систему державної влади, власне законодавство, зайняла чільне місце у світовому і європейському співтовариствах. За Конституцією та завдяки останнім подіям, що відбулися в країні. Україна розвивається на засадах демократичної, соціальної і правової держави, з подальшим формуванням громадянського суспільства.

Водночас історичний досвід показав, що сама по собі державна незалежність не є панацеєю від усіх негараздів. На сьогодні ми маємо проблеми у соціально-економічній і духовній сферах. Широкого розмаху у суспільстві набула злочинність. Немає стабільності й достатньої визначеності у політичному житті. Триває конфронтація між законодавчою і виконавчою гілками влади, дає збій не у всьому досконала система правосуддя, мають місце порушення прав людини і громадянина. Тобто, всі вище перераховані позиції стверджують про те, що ефективною системою державотворення може функціонувати при умові їх виконання.

Не можна сказати, що в українській державі не вживається заходів щодо виправлення даного становища. В країні започатковані і здійснюються соціально-економічні перетворення, адміністративно-правова, судово-правова та інші реформи. Процес реформування суспільного і державного життя фактично набув перманентного характеру. Але робиться це здебільшого методом проб і помилок. Реформи нерідко розтягуються на невизначений час, не є достатньо узгодженими між собою та кошти виділені на їх реалізацію, не завжди використовують за цільовим призначенням. Істотною вадою реформ є їх бесистемність, слабка методологічна і наукова обґрунтованість.

Як було уже зазначено, однією з актуальних проблем є проблема недосконалого правосуддя. Вирішення цієї проблеми може здійснюватися декількома шляхами. Перший з них - це створення окремої системи судів для розгляду справ про адміністративні правопорушення, як це зроблено у Франції. Такий шлях, звичайно, є найбільш ефективнішим, проте має певні недоліки. Перш за все створення такої системи вимагає великих витрат коштів, внесення змін у чинне законодавство та збільшення кількості судових чиновників.

Інший шлях - це зменшення кількості справ, які розглядаються в судах та розширення юрисдикції інших державних органів. Цей шлях в деяких працях носить назву створення «квазісудових органів» [3, с. 25].

Також необхідно розробити спеціальні процедури ювенальної юстиції, які дозволять краще враховувати права та інтереси неповнолітніх. Майже у всіх країнах Європейського Союзу або створюються окремі суди щодо неповнолітніх, або формуються спеціальні структурні підроз-

діли (колегії, палати) на базі загальних судів із суддів, які спеціалізуються на розгляді справ за участю неповнолітніх осіб.

Потрібно зауважити на тому, що в Україні зростає кількість фактів численних порушень прав людини, а саме права людини - надають природні можливості індивіда, що забезпечують його життя, ЛЮДСЬКУ гідність і свободу діяльності у всіх сферах суспільного життя. На сьогодні в Україні, не зменшується і число постраждалих осіб від катувань, викрадень, неправових затримань.

Голова комітету зовнішніх справ Європарламенту Ельмар Брок на прес-конференції в Києві заявив: «Останнім часом іде багато розмов про санкції. Думаю, що до України їх не слід застосовувати. Але якщо події розгортатимуться так і далі, і права людини не будуть захищені, то ми дізнаємося, хто персонально відповідальний за ув'язнення, порушення прав людини і вбивства», - заявив депутат Європарламенту [4]. В Україні зростає кількість фактів численних порушень прав людини. Не зменшується і число постраждалих осіб від катувань, викрадень, неправових затримань. Кожний громадянин повинен знати свої права і обов'язки, щоб ніхто не зміг їх порушити чи обмежити.

Саме права людини і громадянина, їх реалізація впливає на формування системи державотворення в Україні. Адже, без громадян не може існувати держава, а громадяни не можуть існувати без права. Тому, можна стверджувати, що громадяни вносять вагомий внесок в процес державотворення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гр\шевський М. С. Ілюстрована Історія України [1, с. 111-115], 2012 р.
2. Скакун О.Ф. Теорія держави і права України [2, с. 85-94], 2013 р.
3. Субтельний О. Історія України [3, с. 25-31]. 2012 р.
4. [пйр://ик.шкіреіаіа.орґLyiki/](http://uk.shkireiaia.org/Lyiki/) - [4, Електронне посилання]